

áo kimono của nàng vương phủ bụi cây, phần dưới bị vén lên, thoáng để lộ ra chiếc chân thon dài trắng muốt...." Đoạn sau viết quá tháu, không thể đọc được...Nhưng lúc đó, tôi cũng không còn sức để xem tiếp nữa. Tôi muốn hét lên vì kinh hoàng...Trời, ma không phải ở trên tòa nhà kia...không phải ở trong viễn vọng kính...nhưng chính là ở trong tôi...trong cái đầu khùng điên này...Mồ hôi toát ra tằm tã...côn kích gắt chột đến làm tôi mê đi...

Lúc tỉnh dậy...có lẽ tôi đang nằm trong bệnh viện...có thể...vì tôi ngửi thấy mùi ether....tường vôi trắng...Nhà tôi đang ngồi bên cạnh, nét mừng rỡ hiện rõ trên mặt khi thấy tôi mở mắt.

Lúc này tôi thực tỉnh trí...tôi nhớ hết mọi chuyện...Tôi yên tâm vì sự có mặt của nhà tôi ở đây...Nụ cười vu vơ chột đến mà tôi không cưỡng lại được...Tôi khẽ nói với nhà tôi:

- Em à, đừng lo...anh tỉnh táo lắm...Em không tin hả...Đây này, anh tỉnh đến độ có thể biết hiện chúng ta đang ở đâu cơ...

Đôi mắt nhà tôi lay động như phát hiện ra điều gì khó tả...Có lẽ ngạc nhiên vì sự hồi phục của tôi...Tôi không chậm trễ nói để nàng yên tâm:

- Anh tỉnh rồi...Anh biết rõ là anh đang nằm ở nhà thương Biên Hòa đây này...

Tôi cười thực lớn...làm nhà tôi chột sợ hãi đến độ phải nắm chặt lấy tay tôi...

Đêm Halloween 1987

Án Mạng

Người thiếu phụ đã chết thảm trong căn phòng khóa kín của nàng.

Khi đi làm về, người chồng đã khám phá ra cái chết của vợ và vội báo với cảnh sát địa phương. Người ta thấy một cảnh tượng khủng khiếp mà một người can đảm nhất cũng phải rùng mình: Trên chiếc giường đầm máu, một đồng thịt bầu nhầy bị cắt nát bởi một loại dao vô cùng sắc bén, loại dao mà thợ cắt tóc dùng để cạo mặt, được tìm thấy ngay bên xác nàng. Lưỡi dao mỏng như lá mía, sắc như nước đã tạo nên những đường cắt dài, be bét trên khắp cơ thể nàng: từ mặt, mũi, tay chân, bờ ngực, bụng cho đến cả nơi kín đáo nhất của nàng cũng không được chừa...Ghê rợn nhất là người ta thấy nhiều mảnh thịt đã bị cắt từ ngực, bụng, từ hạ bộ

nằm vương vãi quanh xác chết. Có lẽ nàng không chết vì một vết thương trí mạng, nhưng vì đã bị mất hết máu. Không có một dấu vết gì chứng tỏ có sự vật lộn đã xảy ra trong phòng: đồ đạc vẫn ngăn nắp, khăn trải giường vẫn phẳng phiu...

Cái chết của người thiếu phụ, một nhà văn nữ, đã làm xôn xao dư luận trong vùng. Hai câu hỏi đã được cảnh sát cũng như mọi người đặt ra là nàng tự tử hay bị giết? Nhiều bằng cứ cho thấy là không có người thứ hai trong phòng lúc nàng chết. Nhưng nói là tự tử thì thực nghịch lý, vì một người dù can đảm biết mấy cũng không thể tự tử một cách rùng rợn, đau đớn như vậy...chứ đừng nói gì đến một người đàn bà...

Nếu chỉ nhìn trên tử thi thì đây quả thực là một vụ giết người vô cùng dã man, thủ phạm phải là kẻ khát máu, và mang nặng một mối hận thù ghê gớm với nạn nhân. Những đường dao tàn nhẫn rạch dài trên cơ thể nạn nhân, những vết máu bắn vọt lên tường, và nhất là những mảnh thịt cất lìa từ những nơi đặc biệt khiến ai cũng phải nghĩ đến hành động của một tên cuồng dâm...

Thủ phạm có thể là những ai?

Căn phòng được khóa kín, loại khóa chỉ có thể khóa, mở bằng chìa và chỉ có vợ chồng nàng là giữ chiếc chìa khóa này. Theo các điều tra viên, nạn nhân đã chết khi chồng nàng đang làm việc trong sở. Nhưng sau một tuần lễ, nhiều sự kiện đã chứng tỏ người chồng là kẻ đáng tình nghi nhất trong vụ án mạng...nếu giả thuyết tự tử không được chấp nhận. Những bằng cứ được nhiều người biết tới là sự bất hòa đã xảy ra giữa cặp vợ chồng này. Điểm nặng nề nhất là người chồng đã từng bắt được tại trận vợ mình lén lút tư tình với một người đàn ông khác, một anh chàng quê mùa, ít học và là chủ chiếc ghe đánh cá đã đưa người vợ vượt

biển...cách đây không lâu. Một nữ sĩ đã từng có tiếng từ hồi Cộng sản chưa cưỡng chiếm miền Nam, phản bội chồng, đi theo một người đàn ông không ra gì đã một dạo khiến dư luận đàm tiếu. Chính vì điểm này đã khiến cho người chồng cảm thấy nhục nhã và căm hận vô cùng. Vì thế, khi vụ thảm sát vô cùng man rợ được loan ra, không ai không có một chút nghi ngờ người chồng là thủ phạm...Tên gian phu cũng được đề cập tới, nhưng ngày xảy ra chuyện, nhiều bằng chứng chứng tỏ hắn vô can. Cuối cùng người chồng đã bị bắt.

Khi được Thúc bị cảnh sát bắt đi, tôi đã chính thức đi tìm hiểu vụ án. Thúc là đồng nghiệp của tôi khi còn ở Saigon. Sang tới đây, chúng tôi cũng đã có thời gian học lại ngành luật Hoa Kỳ, nhưng cả hai đều bỏ không thi ra hành nghề luật sư nữa. Thúc dành sống qua ngày bằng nghề điện tử, còn tôi thì mở riêng một văn phòng dịch vụ. Mấy tháng trước đây, được tin vợ bạn sang, tôi đã đến thăm và dùng bữa với vợ chồng Thúc. Tôi cũng đã quen Ngà từ trước, hồi mà chúng tôi còn có những buổi văn nghệ sinh viên trong khuôn viên trường Luật và sau này, trong sinh hoạt báo chí tại Saigon. Ngà hiền lành, nhút nhát và rất dễ bị ảnh hưởng bởi những người chung quanh. Vì thế, trong đời sống gia đình, Ngà là một mẫu người vợ hiền thực và biết vâng lời chồng. Trong thời gian còn ở quê nhà, đôi vợ chồng này sống thực hạnh phúc.

Vị luật sư tôi muốn đã lấy Thúc ra khỏi nhà giam với tiền thế chân tới năm chục ngàn.

Chúng tôi vào căn phòng định mệnh còn nặng mùi tử khí. Khăn trải giường đã thay, nhưng những tia máu còn đọng trên những bức tường chung quanh khiến cả hai đều rùng mình. Thúc im lặng đi vòng quanh chiếc

giường, tay thần thờ vuốt lại những vết nhăn trên nệm, rồi khẽ thở dài nảo nuốt. Tôi kéo Thúc ra ngoài nhà khách. Buổi chiều hôm, căn nhà vô cùng vắng vẻ...có tiếng nhỏ tí tách đầu dây, có lẽ một cái vòi nước nào đó trong nhà tắm chưa được khóa chặt.

Tôi biết chắc chắn Thúc không bao giờ giết Ngà một cách tàn nhẫn như vậy. Tính anh cũng nhu hòa và đại lượng. Dù bị phản bội, nhưng anh cũng đã nhin vợ một cách đáng khen. Dù bắt được vợ ngoại tình, nhưng Thúc đã không tự ý phanh phui vụ này để làm nhục vợ, hoặc có những hành động vũ phu. Người ngoài biết được là do những đứa thối mồm, vô công rồi nghề loan truyền ra mà thôi. Riêng tôi, tôi cũng chỉ biết vậy, và rất ngạc nhiên vì sự thay đổi tính tình một cách lạ lùng của Ngà mà thôi chứ chưa bao giờ tìm hiểu chuyện riêng tư của bạn. Tuy đôi ba lần, tôi cũng muốn đứng ra để giàn hòa giữa hai người, nhưng thấy tình hình cũng chưa có gì gây cản trở, nên còn lưỡng lự...thì đột nhiên cái chết của Ngà xảy ra...

- Thúc này, anh có nghi ai giết Ngà không?

Thúc ôm đầu suy nghĩ rất lâu...Câu trả lời cần sự thận trọng...Sau cùng, Thúc lắc đầu:

- Chịu chết...không nghĩ ra ai...

Anh thở dài, ngả người lên tựa ghế, khẽ nói:

- Ngà không có giao thiệp nhiều từ ngày cô ấy sang đây...kể cả cái thằng...chết bầm kia...

Tôi biết Thúc ám chỉ anh tình địch "danh ca". Tôi cũng đi thẳng vào vấn đề, hỏi:

- Anh có nghi tên kia làm liều vì ghen ngược không?

Thúc nhăn mặt, coi vẻ khó chịu, rồi lắc đầu:

- Cái thằng hèn đó không dám đâu...Nếu anh gặp nó, anh sẽ thấy cái tình trạng hết sức khô hài...Một thằng nhà quê, chột mắt...vô học...khúm núm...sợ sệt

và vô cùng ngô nghê...Nhiều lúc tôi thực không hiểu tại sao Ngà lại đàn diu với một thằng như vậy...!

Tôi hỏi thẳng:

- Anh có tìm hiểu việc này về phía Ngà không?

Thúc lắc đầu, dấm tay xuống ghế:

- Tôi có hỏi, cô ấy chỉ lắc đầu...coi bộ đau khổ và có điều gì khó nói...Rồi khi bị tôi cật vấn thêm, cô ấy la lên nói cần là chuyện đã vậy, tôi dừng hỏi nữa...

Cả hai chúng tôi đều điên đầu:

- Vậy thì Ngà tự tử???

Câu hỏi cứ vang lên trong đầu tôi...Có lẽ Thúc cũng cùng một tâm trạng như thế.

- Ngà từ xưa đến nay rất nhút nhát...đâu có thể làm một chuyện ghê gớm chừng ấy...

Hình như chỉ có tôi độc thoại...Thúc im lặng ngồi nghe lời bàn của tôi:

- Anh có thấy dấu hiệu đặc biệt gì chứng tỏ Ngà có ý định tự tử không?

Thúc chán nản lắc đầu. Tôi hỏi tiếp:

- Có hành động gì khác thường không?

Thúc im lặng hồi lâu. Anh như muốn lại lắc đầu nữa...nhưng bất chợt, anh nhòm người:

- Ờ...thỉnh thoảng cô ấy từ trong phòng tắm chạy ra có vẻ hốt hoảng...

Tôi hỏi ngay:

- Trong nhà tắm có gì lạ không?

Chúng tôi kéo nhau vào phòng tắm duy nhất của căn nhà hai phòng ngủ của vợ chồng Thúc. Chiếc gương thật lớn...trên bồn rửa mặt còn đầy những chai lọ, đồ mỹ phẩm của Ngà...một mùi nước hoa cỏ dại thoang thoảng...Căn phòng tắm chẳng có gì đáng chú ý cả...

Chúng tôi lại trở ra phòng khách. Thúc như chợt nhớ ra điều gì, nói:

- Ban đêm thì có lẽ lạ hơn...

- Sao?

Thức diễn tả một cách khó khăn qua cái nhãn mặt, nhúu mày:

- Có những đêm tôi thức giấc vì Ngà vật mình, run rẩy...Hai tay cứ như bấu vào da thịt, như muốn vật chúng ra từng mảnh...Tôi lay gọi càng làm cho cô ấy thêm hốt hoảng. Sau cùng, Ngà thở dốc, rên lên khe khẽ...

- Có thể Ngà còn bị ám ảnh bởi những ngày vượt biển gian khổ nên gặp những cơn ác mộng đó thôi.

- Thì tôi cũng nghĩ thế.

- Anh không hỏi Ngà về tình trạng này sao?

- Không, tôi nghĩ càng hỏi, càng làm cho Ngà thêm buồn thôi...Rồi tới ngày bắt gặp cụ ngoại tình...tôi càng không muốn hỏi nữa...

Thức ngáp ngừng một lúc, rồi khẽ nói:

- Nhiều lần, tôi có cảm tưởng như Ngà muốn cự tuyệt làm tình với tôi....Có khi phản ứng như bị cưỡng hiếp...

Vụ Ngà vượt biên, chúng tôi chỉ được biết đại khái thuyền nàg đã bị hải tặc kéo vào một hoang đảo, rồi nàg trốn trên đảo này nhiều ngày trước khi được một chiếc tàu ty nạn khác gặp bão trôi dạt vào đó cứu đi. Câu thắc mắc cho đến giờ, là những chuyện xảy ra trên đảo... nhưng dù sao cuộc vượt biên chắc chắn đã ghi lại nhiều ấn tượng hãi hùng mà ít ai quên nổi.

Hiện nội vụ cũng chưa đủ bằng cớ kết tội Thức giết vợ, nhưng thủ tục điều tra cũng sẽ khiến cho Thức vô cùng phiền phức...trừ khi chúng tôi chứng minh được một cách rõ ràng là Ngà đã tự tử. Ngà tự tử? Lý do? Lý do nào đã khiến nàg tự tử một cách ghê rợn như vậy, thay vì chỉ cần một liều quá độ thuốc ngủ để chết một cách êm ái? Chính cái chết man rợ của nạn nhân đã

khiến cho luận cứ tự tử bị bác dễ dàng...Hay là Ngà bị bệnh thần kinh? Có thể lắm...Chứng cứ về bệnh trạng đầu???

- Ngà có hay đi khám bác sĩ không?

- Thỉnh thoảng...những lúc bị cảm cúm...

- Có gì chứng tỏ ngà bị khủng hoảng tinh thần...không nhỉ?

- Buồn hơn xưa thì có...ít nói.

- Mình phải tìm bằng cớ chứng tỏ Ngà bất bình thường...đến độ có thể sinh ra những hành động phi lý không thể tự kiểm soát được. ..để biện minh cho cái cách tự tử khác thường của Ngà...

Tuy đã bỏ hành nghề đã lâu, nhưng những lối suy nghĩ nghề nghiệp vẫn còn phần nào trong con người chúng tôi, nên chỉ gợi ý như vậy, Thức cũng đủ hiểu. Anh bóp trán một lúc, rồi nói:

- Đúng như vậy...Mình có thể khởi đầu từ ông bác sĩ gia đình của Ngà....

Tôi lấy giấy bút ghi chép một vài việc trước sau phải làm để gỡ tội cho Thức.

Bỗng trong đầu tôi lóe lên một tia sáng, khẽ la lên:

- Thức...mình quên một điều quan trọng.

Thức thần thờ:

- Gì?

- Ngà là một nhà văn.

Câu nhận định của tôi rơi vào khoảng không vô thức, Thức hời hợt:

- Ừ, thì sao?

Tôi cố thuyết phục anh:

- Vượt biên là một khúc rẽ quan trọng của một đời người ty nạn...tôi tin là một nhà văn, Ngà không thể không ghi lại những gì Ngà đã trải qua...đó không hẳn là một thích thú...nhưng là một nhu cầu...Tôi cũng là

người viết văn, tôi hiểu cái nhu cầu đó...

Thức suy nghĩ, rồi gượng gạo nói:

- Tôi không thấy Ngà viết gì từ ngày sang đây...Nhưng cũng có thể cô ấy viết lúc tôi không có ở nhà...nhưng có can hệ gì chứ?

Tôi thực thất vọng vì Thức như đã mất cái bén nhạy nghề nghiệp của thời trước, nên tôi phải nhắc:

- Thức quên rằng từ đó, mình có thể tìm ra những khúc mắc bên trong sao?

Thức hững hờ:

- Ừ, cũng có thể...

Trời đã bắt đầu tối. Tôi đứng lên nói:

- Anh nằm nghỉ một lát, tôi chạy ra phố kiếm cái gì về ăn, rồi mình thử tìm kiếm xem...Đó có thể mà một cuốn nhật ký, một cái thư...

Thức mệt mỏi nằm xuống sofa, thở dài:

- Cũng được.

Tôi mở cửa bước ra ngoài. Đứng nhìn ngôi nhà xinh xắn của vợ chồng bạn, nay phút chốc đã là nơi vừa xảy ra một thảm kịch...lòng tôi thực buồn ngủi...Trước đây, mỗi lần tới, tôi đều cảm thấy ấm lòng cho cái kiếp lang bạt, cô đơn của mình...Ngờ đâu...Ngà...Nàng đã bị giết...Nàng đã tự tử...Nàng vì ai mà chết thảm...Người đó có thể là tôi chăng? Tại sao Ngà lại chẳng phải là vợ tôi, thay vì là Thức? Trước đây, tôi đâu có kém gì Thức...lại cùng hội, cùng thuyền với nàng trong những dòng tư tưởng, những bài thơ, những câu văn của một thời hoa bướm!

Buổi tối, tôi trở lại đánh thức Thức dậy. Hai đứa ngồi ăn cho xong mấy đĩa cơm làm sẵn, nhai cơm mà có cảm tưởng như nhai đất...nuốt vội cho xong.

- Thức có biết Ngà để những đồ tư dùng ở đâu không?

- Thì cũng quanh quẩn trong phòng thôi chứ gì.

- Còn căn phòng thứ hai?

- Để không. Định cho mượn, nhưng chưa tìm được người.

Chúng tôi vội dồn mấy cái đĩa giấy vào thùng rác, rồi trở lại phòng ngủ của Thức. Hai đứa lục lọi khắp nơi, từ dưới nệm, ngăn tủ, bàn phấn cho đến những cái kệ trong tủ áo, nhưng không thấy cái gì có thể là lưu bút của Ngà. Mấy tờ quảng cáo cũ để bữa bãi đây đó. Tôi vào lại phòng tắm...Những ngăn kéo để đầy mỹ phẩm dưỡng da, phấn son gần như còn mới nguyên, hình như rất ít khi được dùng tới. Mấy cái bàn chải đánh răng, những chiếc bút kẻ lông mày...Bỗng tôi để ý tới nhiều vỏ bút chì được gọt vội bằng lưỡi lam rải rác trong mấy ngăn kéo...

- Thức, vào đây.

Thức chậm chạp xuất hiện bên cửa. Tôi đưa nắm vỏ bút chì cho anh xem, hỏi:

- Anh gọt bút chì ở đây hả?

- Không, tôi không có dùng bút chì bao giờ...

- Vậy thì là Ngà...Ngà đã dùng nó để viết gì đây? Mình phải tìm thấy cái tài liệu này...

Vừa nói, tôi vừa lục lọi các ngăn kéo một lần nữa, nhưng không có gì khả nghi.

Chúng tôi lại vào phòng ngủ, ra phòng khách, mọi xó xỉnh nghĩ là có thể dấu cái mà chúng tôi muốn tìm...nhưng không thấy gì cả.

Tôi chợt nhớ tới căn phòng bỏ trống, nói:

- Chỉ còn căn phòng kia chưa tìm...

- Có gì trong đó đâu chứ...

- Thì cứ mở thử ra coi.

Thức chọn mãi mới tìm ra chiếc chìa khóa phòng trong chùm chìa khóa hàng chục chiếc của anh.

Sau tiếng tách, đèn được bật lên, ánh sáng chói

lò...căn phòng trống trơn...và một cái ghế tựa để chông chơ ở chính giữa. Thúc hơi ngạc nhiên khi thấy chiếc ghế. Tôi cũng nhận ra điều đó, nên hỏi:

- Cái ghế kia ai mang vào?

Thúc nói ngay:

- Không phải tôi.

Tôi thoáng mừng:

- Vậy thì chắc là Ngà rồi...Ngà đã dùng căn phòng này để viết lách mà anh không biết.

Thế là đủ. Tôi mở rộng cánh cửa tủ áo, đưa tay lên sờ chiếc kệ trên mắc áo...Đây rồi...Tay tôi vừa chạm tới xấp giấy...một xấp giấy tầm thường, nhưng khi đụng tới nó, tôi cảm thấy như...bị điện giật...Một mẫu bút chì cũng vừa rớt xuống đất khi tôi lấy xấp giấy xuống.

Đúng như tôi dự đoán...xấp giấy viết bằng bút chì...chằng chịt những chữ...

Thúc hơi ngạc nhiên, nhưng không mấy tin tưởng vào việc tôi làm có ích gì cho tình cảnh của anh hiện tại. Hai đứa tắt đèn, vội vàng ra ngoài nhà khách.

Dưới ánh đèn vàng vọt, tay tôi thực sự run lên khi sờ từng trang giấy của người quá cố. Tuồng chữ ngày xưa quá quen thuộc...không thể nào quên...dù đã mấy chục năm qua...nay bỗng trở nên kỳ dị không tưởng nổi.

"23/4

"Lạy Chúa, có cái gì làm ta bàng hoàng suốt mấy hôm nay?!

Hôm nay Thúc mua thịt bò tái về ăn. Vừa gấp miếng thịt còn tươi máu, ta bỗng buồn ối đến độ phải bỏ bữa cơm..."

"26/4

"Mỗi lúc vào phòng tắm, ta thấy hình như da thịt ta

không còn trắng trẻo, nuột nà như trước nữa...da dẻ ta đang dần dần đen xạm lại một cách lạ lùng...Tại sao vậy? Ta có bị cháy nắng không đây? Ta thực ghê sợ cái màu xám ngoét này...ta thực ghê sợ!!!

Chúng tôi ngừng lại ở đoạn này. Tôi lắc đầu:

- Chuyện gì đây? Anh có hiểu không Thúc?

Thúc lúng túng, ấp úng:

- Tôi...tôi cũng chịu chết...Đọc tiếp đi...

Tôi nghe tiếng tôi đọc mơ hồ như tiếng ai kia. Trong đêm vắng...mỗi một tiếng là một kinh dị:

"1/5

...Có gì lạ xảy ra dưới làn da này? Đêm hôm qua, bỗng ta cảm thấy toàn thân rung động dữ dội...những bắp thịt như muốn bật tung ra khỏi làn da...thực khó chịu...Nhiều lúc như có ai bầu vẹo...

...Rồi có lúc như có ai nằm bên ta...không phải...không phải ai nằm bên ta...mà là ta là ai đó...ta không còn là ta nữa...mà là một mụ đàn bà khác...Mụ này lại thấy ghê sợ người đàn ông nằm bên cạnh...Nó là ai vậy? đâu phải là chồng..."

"10/5

"Chiếc xe Thúc mua cho ta hết quá...chắc cần phải làm máy lại...Mấy hôm nay, coi vẻ Thúc sao đó...Anh thường nhìn lên ta...Thực lạ...có gì không ổn đây...Hay là do chuyện hai đứa vật lộn nhau đêm trước...Ừ, mà cũng lạ...chuyện gì mà ta phải chống cự với anh chứ...Ta thực ngạc nhiên khi thấy cái áo ngủ của ta bị xé rách...và tiếng thở dốc của Thúc..."

Thúc bỗng đập tay xuống bàn:

- Đích thị cái đêm Ngà cự tuyệt với tôi đây...thì ra cô ấy cũng không hay biết gì sao?

Tôi suy nghĩ rất nhiều về việc này, dự đoán:

- Thúc không thấy Ngà viết là có lúc Ngà cảm thấy mình không phải là mình nữa sao? Chẳng lẽ lại có chuyện hai người trong một thân xác như truyện huyền bí giả tưởng sao? Mà mẹ đàn bà kia là ai?

"23/5

"Trời ơi...trưa rồi, ta đã thấy mẹ đàn bà ấy trong nhà tắm. Có phải ta hoa mắt không? Tuy phòng tắm còn đọng nhiều hơi nước, nhưng ta không thể lầm được...Rõ ràng khi ta soi gương, ta bất chợt thấy hình hiện ra trong gương không phải là ta...mà là mẹ ấy...đen đũi, mặt tròn như cái đĩa, nhất là cái thân xác bồ tượng, béo mập gấp ba người thường kia...làm sao ta lầm được...Nhưng khi định thần lại thì ta lại nghĩ là mình lầm...Phải chăng đây chỉ là những ám ảnh ghê sợ của những ngày đó sao?"

"26/5

"Lạy Chúa...Kể từ ngày sang đây, lần đầu tiên ta mơ thấy lại đầy đủ những cảnh hãi hùng trên hoang đảo... Cái bãi cát chiều hôm đó...cái bạt xám...sáu cái móng chống lên trời chờ đợi...sáu con thú hai chân trần truồng...những tiếng cười man rợ rú lên từng hồi..."

"Ta thấy mình lê lét trên bãi cát...bên mẹ chủ ghe mập ú và dơ bẩn. Hai đứa ta là hai kẻ may mắn vì là số thừa...Sáu người đàn bà kia trẻ trung, tròn trịa hơn ta và mẹ béo hời hám...Trái núi trước mặt là hy vọng cuối cùng của ta...Ta thấy ta chạy chối chết về vách đá trước mặt giữa lúc đám gian ác kia đang hành hạ con mồi...Cái hang đá lạnh thấu xương ta bị bõm lẫn vào phía trong,

ẩn vào một khe núi kín đáo...Có tiếng nước chảy róc rách ở đâu đây...pha lẫn tiếng la hét của lũ thú hai chân từ ngoài bãi biển vọng vào...Trời tối lúc nào vậy...Bốn bề vắng ngắt...Chỉ còn tiếng nước chảy róc rách...Bọn thú vật đã rời xa rồi chẳng..."

"Không, hình như có tiếng người thở dốc đâu đây...Tối quá...Ta vừa nhấc chân lên thấy như chạm vào thân người...hơi ẩm toát ra cùng với mùi mồ hôi...nồng nặc đến buồn ói...Có tiếng ú ớ..."Ai?" "Tôi đây cô ơi!"...Trời, mẹ mập vợ thằng chủ ghe...Thằng chồng chợt mắt đã khóc đến xùi bọt mép khi thấy tụi hải tặc bắt mất con vợ mập... "Tôi mệt quá, chết mất cô ơi!..." Ta không nói chi...dù sao ở đây có hai người cũng đỡ sợ hơn...Ta giúp mẹ ngồi lại ngay ngắn: "Tụi nó chắc đi rồi..." Nổi vui mừng vừa lóe lên lại chợt tắt...Thế ra trên hoang đảo này chỉ còn lại hai người...Nỗi hãi hùng càng lúc càng gia tăng.

"...Bãi cát vàng...Cái bạt hôm trước còn trải ở đó...những mảnh quần áo phụ nữ vắt rải rác đó đây...nhưng giờ này đều vắng lặng...Ta đi dọc theo bãi...không có đến một con ốc có thể ăn cho đỡ cơn đói đang hành hạ...Ngoài kia không một dấu vết của con thuyền ty nạn hay chiếc tàu sơn rằn ri ma quái của bọn hải tặc...Chết thực. lấy gì để sống qua ngày...Đói...khát..."

"...Ta trở vào hang...Mẹ mập đang lên cơn nhọc...Mẹ mập quá...có thể bị bệnh "tăng-sông" cũng nên. Cơn nhọc hành hạ khiến mẹ thở dốc từng hồi...Ta cũng chẳng còn lòng dạ nào để thương hại mẹ nữa..."

"Con đói cào cấu ta...Tiếng thở mệt nhọc, đứt hơi của mẹ mập hình như không còn vang lên trong hang vắng nữa...Ta lần tới bên...mẹ mập đã lạnh ngắt như đồng...Hoảng hốt đến cùng cực...Mẹ chết rồi...Mẹ chết

lúc nào không hay. Ta sợ hãi chạy ra ngoài bãi vắng...Trong đêm, ánh trăng lạnh lẽo làm sao! Ta lần theo bãi mò mẫm để tìm một con ốc, một con sò...nhưng vẫn tuyệt nhiên không có...Mấy ngày nhịn đói rồi..."

"Đói quá...Miếng thịt sao mà dai vậy...Ta lần xuống phía dưới...cái bắp tay mềm và dễ cắn hơn...Trời ơi, ta đang làm gì vậy? Mụ mập không còn thấy hôi nữa...mà chỉ thấy là đồ ăn để cảm hơi..."

"...Những đốt xương...Miếng thịt của bộ nhũ hoa dai nhất..."

"Giấc mơ đến đó thôi...! Ta đã ăn hết mụ mập để được sống trong hơn một tuần lễ...Hang lạnh nên giữ được thịt mụ không bị hư...Ta muốn buồn nôn đây..."

Tôi phải ngưng đọc...Thì ra là vậy. Cả hai đứa đều rùng mình...Không ngờ Ngà đã trải qua những giây phút kinh khủng như thế...

Thúc thều thào:

- Đọc tiếp đi.

Giọng tôi thực đã run. Cổ họng như khô lại. Tôi phải uống hai ba ngụm nước...

"2/6

"Ta thực không ngờ gì nữa. Sáng nay tắm, thấy da trở nên đen xạm hơn. Điều ta lo không sai. Cả khối thịt đen đui kia đã tiêu hóa trong người ta để trở thành máu thịt của ta rồi...Nó đã khiến cho da ta đổi màu...trở nên đen xạm lại...đen xạm lại...Cả cái thân xác bồ tạt của mụ ta đã lồng vào cái thân xác này mất rồi...Trời ơi, có thể nào lột nó ra được không???"

"3/6

"Chiều rồi, ta lại thoáng thấy mụ mập trong gương

phòng tắm. Phải chăng có lúc ta biến dạng thành mụ đó chăng...vì ta đã ăn thịt cả cái thân xác của mụ ta?Thức kinh hãi...Ta thực bối rối...Có nên nói với Thúc không...Không thể...Đời anh đang bình yên, đừng mang sự lo nghĩ đến cho anh..."

"Thịt này có phải là thịt ta không? Xác này có phải là xác ta không...hay chỉ còn thuộc về ta có một nửa? Không thể nào! Mình ăn thịt bò, rồi cũng trở thành con bò sao? Tôi đừng nghĩ quẩn nữa."

"5/6

"Ta có phải là ta nữa không? Bậy nào...Ngà đây mà...Thúc có thấy gì thay đổi ở ta không? Anh không nói gì cả...Chắc là không...Như vậy, những lo sợ của mình chỉ là ảo tưởng mà thôi...Lạy Chúa...ta chỉ mong như vậy...Xin cho tôi được bình yên..."

"6/6

"Lạ quá. Hôm nay làm bếp bị đứt tay, lúc thấy đau, lúc lại chẳng thấy đau gì cả...như là tay ai ấy thôi..."

"10/6

"Bắp chân ta hình như phình to ra...một cách lạ thường..."

Câu chuyện của Ngà đã rõ ràng...

- Thúc ạ, Ngà bị ám ảnh nặng nề về cụ Ngà ăn thịt mụ vợ thằng chủ ghe...Thực tội nghiệp...

- Nếu chỉ có vậy, Ngà cứ nói với tôi...mình đưa cô ấy đi bác sĩ tâm trí có thể chữa trị được mà...

- Đó mới là một sự sai lầm lớn lao của Ngà và cũng là cái thiếu sót đáng tiếc của bọn mình...

Tôi không muốn đổ thừa cả cho Thúc để anh đỡ ân

hận hơn...

Tôi lấy mấy trang còn lại...câu chuyện còn khá dài...Chưa biết Ngà còn viết gì nữa:

"26/6

"*Thật kinh khủng. Chiều nay đi chợ Safeway ta đã gặp một chuyện không thể tưởng tượng nổi. Đang lui hủi mua rau thì có tiếng đàn ông reo lên: "Mình...Trời ơi, mình..." Ta ngừng đầu lên thì bắt gặp một tên chột mắt...Tên này đang tươi vui...bỗng lại ngỡ ngàng sợ sệt...Ta nhìn kỹ tên vô ý thức...bỗng chợt nhận ra là tên chủ ghe...tên chồng của mụ mậ...Tha thực khó chịu hỏi: 'Anh là chủ ghe Tân đây hả?' Hắn như cũng vừa nhận ra ta...Nhưng lại nói một câu làm ta sững sốt, sợ toát mồ hôi: "Xin lỗi, lúc nãy tôi trông bà giống hệt vợ tôi nên tôi gọi lầm...bà tha lỗi cho." Trời ơi, nó có thể nào lầm ta với con mụ béo mậ như cái cối xay của nó sao? Tại sao không nhìn lầm người khác, mậ như vợ nó... mà lại nhìn lầm ta...Trời, hay là ...ta không dám nghĩ tiếp nữa...Ta thực hoang mang...Những lần nhìn thấy bóng mụ mậ trong gương...Hay là có lúc ta giống mụ đó thực sao...Trời ơi...!"*

"27/6

"*Tại sao sáng nay ta lại có mặt ở nhà tên chủ ghe? Ta đã đến đây từ lúc nào...Ta không hề biết đây là đâu...mà có sao lại tới đây được chứ? Ma lực nào đã đưa đường dẫn lối...Thằng chột có vẻ sợ hãi khi nhận ra ta...Có gì bất ổn rồi...Nhục nhã quá...Ta hoang mang quá...Có những dấu vết khiến ta biết được mình đã làm điều như nhớp với ai tại căn nhà đó...Với tên chột chủ ghe ư?...Trời, có thể nào như thế không?"*

Thức bật thét lên:

- Đủ rồi...đủ rồi, đừng đọc nữa...

Vừa nói Thức vừa chạy vào phòng trong...rên lên từng chập.

Tôi thấy không thể bỏ ngang, xem tiếp:

"*Sáng nay, ta lại thấy mình bên nhà thằng chủ ghe...Ta đã thét lên chửi rửa hần hết lời...Hành động ô nhục chắc đã lại tiếp tục lúc nào ta không hay...Nhưng điều khủng khiếp nhất là ta nhận thấy được thực sự đã có lúc ta không phải là ta nữa...mà là mụ mậ...vợ của nó...với dáng dấp ấy...ta đã tới đây làm tình với thằng chồng...Phải như thế không? Phải như thế không hở Trời?!"*

"*Ta vừa tắm rửa...nhưng nước làm sao rửa sạch dấu vết như nhớp này...Nhìn thân thể này...ta đã ớn thốc ớn tháo."*

"21/7

"*Không thể tha thứ cho ta được nữa...Hôm nay Thức đã lôi ta ra từ phòng thằng chủ ghe...Thực nhục nhã...Có lời nào có thể giải thích được nỗi oan khiên này? Thằng chủ ghe co rúm lại ở góc phòng, miệng lắp bắp: 'Vợ tôi...vợ tôi...'...Trời đất!"*

"*Ta không thể tha thứ cho ta được nữa...Ta sẽ lóc hết thị để trả cho con mụ khốn khiếp...hơn là mang mãi mỗi đau đớn, ô nhục này..."*

"*Ta vừa thử cắt ngón tay...máu đã chảy ra và ta không hề thấy đau đớn...Ta phải lóc từng miếng thịt này để trả lại cho mụ mậ...Ta có thể làm được việc này mà...Ta phải lóc thịt này để trả cho nó...Ta không cần nữa..."*

Giờng chữ cuối cùng đã hết...Tôi bàng hoàng cả

người! Ngà...Ngà...Thực có thể tin những lời Ngà viết không? Với tài kiêu này, với cách giả tạo, vụ án được xếp lại vì giả thuyết Ngà tự tử vì khủng hoảng thần kinh có thể chấp nhận được. Về phương diện pháp lý, coi như đã xong. nhưng với chúng tôi, nỗi ân hận tưởng như chẳng bao giá dứt...Cái chết của Ngà chính là hậu quả của sự thiếu sót đáng trách của những người thân của Ngà. Biết bao nạn nhân như Ngà đã trải qua những ngày thống khổ, hãi hùng mà hậu quả là thần kinh của họ trở nên bệnh hoạn. Nếu người thân như chúng tôi biết tìm hiểu, an ủi, săn sóc đúng mức, đưa họ đi chữa trị kịp thời thì chắc chắn sẽ tránh được những việc đáng tiếc có thể xảy ra như trường hợp của Ngà...

Tôi run run lật lại từng trang nhật ký...nét bút chì bỗng trở nên như những giòng máu...chảy dài trên mặt giấy trắng toát.

Thung Lũng Ma

Chín giờ đêm. Con đường lên dốc cao, càng nhỏ dần. Hàng cây ở hai bên như gần lại. Tay lái của Tâm vững và quen đường lắm mới có thể lái được lên khúc đường này. Một chập sau, xe vào một khu đất trống và khá bằng phẳng. Tâm ngừng xe lại. Chúng tôi mở cửa bước ra ngoài. Trên cao, thực thoáng. Tâm kéo tay tôi ra đứng bên mép hàng rào nhìn xuống phía dưới thung lũng. Dưới kia, ánh đèn rực rỡ, tôi có cảm tưởng như một mâm kim cương. Bên mặt là vùng Milpitas, ở giữa là San Jose, qua bên trái chắc là Cupertino và xa hơn là vùng kỹ nghệ điện tử Sunnyvale...

Tâm đưa tay chỉ xuống phía dưới, giọng giảng giải như đang đứng trên bục gỗ trong một lớp học: